

Zondag 10 mei 2026

6^e zondag van Pasen

Lezingen:

Eerste lezing: Handelingen 8, 5-8. 14-17

Evangelie lezing: Johannes 14, 15-21

PROLOOG

Soms zit ik voor de televisie en kijk ik naar de beelden op het journaal en voel echt niets meer.....

Opnieuw een gebombardeerd appartementencomplex.....

Waar? Gaza, Beirut, Kyiv .....?

En altijd is er wel een reden: tegenoffensief, leider uitgeschakeld, vergeldingsmaatregel....

En ik voel niets meer. Murw van al die agressie dag na dag.

Ik sla het nieuws vaak over de laatste tijd. Trek het soms niet meer. En dan dat stemmetje in mij: Demonstreer! Schrijf brieven, pamfletten! Doe iets!

Wat me de afgelopen week wél heel erg raakte, waren de berichten over de agressieve en vernederende behandeling dóór Nederlanders van Nederlanders, die vanwege hun meelopen met de Duitsers in de Tweede Wereldoorlog, gevangen zaten. Onder andere in Westerbork en Amersfoort.

Het geeft maar weer eens aan hoe dun het lijntje is tussen goed en kwaad, tussen sympathie en antipathie. Tussen mededogen en veroordelen. Tussen opstaan voor een ander en weggijken.....

En de Nederlanders, die dat deden? Dat waren misschien wel mensen, zoals u en ik, die hun woede de vrije loop lieten, nadat ze jarenlang door de bezetters geterroriseerd waren.....

Misschien voelden zij zich al jaren letterlijk van God en alleman verlaten. Misschien voelden zij niets meer tijdens de bezetting.

Hoe kunnen wij in deze onrustige wereld hoopvol blijven geloven?

Blijven geloven in het goede?

Zou het aankomend Pinksterfeest ons daarin kunnen bemoedigen?

EINDE PROLOOG

OVERWEGING

Misschien kent u het gevoel wel dat je bang bent iets heel moois of dierbaars kwijt te raken. Dat kan bijvoorbeeld in het klein, wanneer u een bijzondere dag meemaakt en u aan het einde van de dag denkt: wat is dit een heerlijke dag. Ik wou dat de tijd stil bleef staan en de dag nooit tot een einde zal komen.

Misschien herkent u, dat u een beetje angstig bent om een mooi geschenk te verliezen, dat u gekregen heeft van een dierbare. Iets waar u erg aan gehecht bent. Een kettinkje of een horloge.

Een andere situatie: een heel dierbare vriend of vriendin, of misschien wel één van uw kinderen vertrekt voor onbepaalde tijd naar een ver buitenland en u beseft, wanneer de datum zich aandient, dat uw contact nooit meer hetzelfde zal zijn..... Dat u toch moet proberen er zonder uw dierbare óók iets van te maken.....

En misschien - nu u mijn woorden hoort uitspreken - denkt u ook aan het definitieve verlies van een dierbare door de dood. Door een plotselinge dood of door de dood na een lang of kort sterfbed.

Waar géén woorden meer werden gezegd of waar gevoelens werden gedeeld.

Waar in stilte werd gestorven of waar nog mooie herinneringen werden opgehaald.

Definitief achterblijven.

We lezen zojuist als eerste zin van het Evangelie: in die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen..... Het lijkt bijna een zakelijk mededeling. En natuurlijk weten wij helemaal niet hoe het al deze leerlingen op dat moment verging. Maar als we daar even bij stil blijven staan, ons proberen in te leven in deze leerlingen, dan is het heel goed voor te stellen, dat zij door allerlei emoties werden overweldigd: angst, wanhoop, verdriet, ongeloof, paniek. Ze waren niet onvoorbereid. En wisten dat hun grote voorbeeld, deze charismatische liefde gevende Jezus niet voor altijd zou blijven delen in het aardse leven.

Maar wéten is niet altijd voldoende om iets draaglijk te maken.

Ze werden zich er terdege van bewust, dat het niet gemakkelijk zou zijn om de leer van Jezus te gaan verspreiden.

Er waren al incidenten, waarbij hooggeplaatste Joden zich enorm verzetten tegen de verspreiding van Jezus' leer. Ze bestempelden de leerlingen als zondaars, omdat ze niet alles wat in de Thora stond leken te eerbiedigen, naar hun mening.

En binnen de groep leerlingen begonnen zich ook verschillen af te tekenen over de opvatting wie nu wél en wie níet bij de beweging rond Jezus mocht horen. Moest men een Joodse achtergrond hebben of mochten ook de zogeheten Heidenen, bijvoorbeeld uit Samaria, zich aansluiten?

En in al die onrust en onzekerheid spreekt Jezus tot hen de volgende troostende woorden, die mij erg raken: “Ik zal u niet achterlaten als wezen.” Deze woorden raken me zo, omdat ze zo inspelen op al die vermoede emoties van de leerlingen op dat moment. Wezen waren in de tijd, dat Jezus leefde, behoorlijk aan hun lot overgelaten. En of Jezus deze woorden zo letterlijk heeft uitgesproken, weten we niet. Maar waarschijnlijk wel woorden van die strekking: “Ik laat jullie níet creperen. Ik zal jullie een helper laten zenden. Op die dag zult ge erkennen, dat Ik in mijn Vader ben en gij in Mij en Ik ben in u.”

De helper, de Heilige Geest.

Jezus zegt deze troostende woorden niet alleen tot zijn leerlingen maar ook tot ons. Tot ieder van ons. Hij wil er voor ieder van ons zijn, óók nadat Hij de wereld heeft verlaten. Onvoorwaardelijk. Zonder eisen. Met al onze gevoelens en beperkingen.

Ieder jaar met Pinksteren (en dat is over twee weken) vieren we, dat we de Heilige Geest ontvangen.

Maar dat gebeurt niet alleen op die dag. We víéren het dan, maar het beleven van Pinksteren zie ik als een proces.

Een langzaam weer bewust worden. Na de hele Paasperiode.

Het Duitse woord ‘begeisteren’ helpt mij - en misschien ook u- om het wezen van Pinksteren wat meer te doorgronden. Vertaald betekent dit woord in het Nederlands: enthousiasmeren. En het woord ‘Geist’ zit er in, wat Geest betekent.

Met Pinksteren voel ik me ‘begeistert’ en word ik elk jaar weer opnieuw geënthousiasmeerd en bevlogen om met hoofd én hart de leer van Jezus te beleven en samen daarnaar te leven. Waarin ik weer extra besef, dat wij hier tesamen de ogen en de oren, de handen en het hart vormen van de Allerhoogste, die ons hierin nabij wil zijn.

Gerard Oostvogel, onze vroegere inspirerende voorganger heeft voor mij voorgoed het Pinksterfeest op de kaart gezet. Pinksteren was eerst voor mij twee vrije dagen en werd door zijn woorden een impuls om opnieuw - elk jaar weer- te beseffen, dat door mijn eigen enthousiasme íéts van de bedoeling van de Allerhoogste hier op aarde zichtbaar kan zijn.

In 'Samen Kerk' van deze maand is een klein stukje opgenomen van een preek, die Gerard Oostvogel met Pinksteren hield in 2005.

Hij zegt:

'Pinksteren overkomt je. En ik durf zelfs te zeggen, dat het feest romantischer is dan het kerstfeest, want het heeft alles met gevoel, durf en liefde te doen.

En als God inderdaad te groot is om er iets van te weten, dan komt in het gedrag, de levensstijl van de man van Nazareth dat geheim toch iets dichterbij.'

En ik citeer uit een gebed op die dag:

'God, onze Vader, als u in de Hemel bent,
geef ons dan op aarde dit dagelijks brood:
De adem van Uw Geest.'

Einde citaat.

Ik wens u een mooi Pinksterfeest over twee weken en een mooie aanloop daar naar toe.

Amen.

Janine Noten